

Ἔνας τοιοῦτος θάνατος τί δόξα τοῦ πλανήτου!...
οἱ μὲν στιγμή ν' ἀφανισθῶν τῆς γῆς τὰ βλατέικα...
δὲν θέλετε τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν οὐρὰν κομήτου,
μὰ θέλετε τὴν ἐπαφὴν μὲ κλύσματα καὶ τέτοια.

Ἐπρεπε, Περικλέτο μου, καὶ οὐ σὰν διακονιάρχης
νὰ δέσπαι, νυχθημερόν
τὸν Χάλλαυ τὸν τρομερόν
τέτοιο καλὸ νὰ μὰς γενῆ καὶ μία τέτοια χάρις,
κί' ἔχι νὰ κικρινίχῃς
κί' αἰθέρα νὰ μωρίζῃς.

Κρυμμένοι μες τὸν Χάλλαυ μακρὰν ζωὴς ἀθλίας
τὸν Ἐβουάρδο θρηνηθῶ τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας.
Πένθος ἴσους Ἀγγλούς ἄφωνα, καὶ μὴ καμπάνα μόνο
νομίσεις πῶς ἀνυλαλεῖ τὸν λαϊκὸν τὸν πόνο.

Ἐστὴν δημοκράτη Βασιλεῖα βογγάει πόνου κύμα,
ποῦδαε τὴν κορῶνα τοῦ ἴσου Βάσιγκτων τὸ μνημα,
κί' ἀπὸ τοὺς τάφους ἔλεγε τὸν Βασιλεῶν μόνον
αὐτὸ θ' ἀφήσῃ λατρευτὸν ἢ λήθη τῶν αἰώνων.

Κί' ἔμεις αὐτὸ τὸ λείψανο τὸ ραίνομε μ' ἐκείνου
τῆς Ἀλτεις τῆς ἱερᾶς τοὺς ἱεροὺς κοτίνους,
ὅπου μ' αὐτοὺς ὀστολίσαιμε τὸ Στέμμα τοῦ μὴ μέραι
σὰν ἤλθε κί' ἔδω πέρα,
κί' αὐτὸς γὰρ σκηπτρο δυνατό ἴστα χέραι τοὺς ἐκράτει
κί' εἰρήνης σπόρους ἀκόριψε μὲς ἀπὸ τὸ Παλάτι.

Μὲ συγκνεῖ βαθύτατα τῶν Βρετανῶν ὁ θρήνος,
κί' ἀλαλαγμὸς ἀκούεται πῶς ὁ κομήτης πέφτει,
κί' ἔμαθα πῶς ἀπέθανε κί' ὁ Κότταρης ἐκείνος,
ποῦ τὸν ἀπεθανάτισε τὸ κλέφτω κλέφτεις κλέφτει.

Π. — Ἄφησε πῆλ τὸν Χάλλαυ, παραίτα τὴν οὐρὰ τοῦ,
κί' ἔλα ἴσους Ζαχαράτου.

Φ. — Νάλ φωφορίζον φαίνεται τὸ φῶς τῶν Διοσκουρῶν...
τὰ πάντα πυρπολεῖ πυρὰ,
καὶ ἴσους κομήτη τὴν οὐρὰ
δὲν μ' ἐνοχλεῖ τὸ φῶσφορον τῶν ἀνθρωπίνων οὐρών.

Π. — Κατέβα κάτω, Φασουλή, καὶ μ' ἔσκασες ἀλήθεια...
μὴ χαλασομὸς φαντάζεσαι καὶ τέτοια κολοκύθα.

Φ. — Περιμένει με κί' ἔρχομαι...

Π. — Σὲ περιμένω κί' ἔλα
ν' ἀρχίσωμε τὴν τακτικὴν ζωὴ μας, παπαρδέλα.

Κάθοδος ἐκ τῆς οὐρᾶς εἰς τὴν γῆν τῆς συμφορᾶς.

Π. — Καλῶς ἴσους... πῶς τὰ πέρασες;

Φ. — Πῶς σοῦ φαίνομαι ἀπ' ἐκεῖ; Πολὺ καλὰ, χαλντούπη.

Π. — Πῶς σοῦ φαίνομαι ἀπ' ἐκεῖ;

Φ. — Σὰν φύλλος, σὰν κουνουπίτι.

Π. — Λοιπὸν τῆς γῆς ὁ χαλασομὸς δὲν ἔγινε κί' ἐφέτω.

Φ. — Καὶ πάλι τὴν ἐγλύτωσε φτηνὰ βρε Περικλέτο.

Κρίμα καὶ ἴσους πυρῆνα τοῦ καὶ ἴσους οὐρᾶς τὸ μῆκος...
κί' ὁ φθὸς κί' ὁ παροξυσμὸς ἐπήγαν ἐλ' ἀδίκως.

Κρίμα ἴσους τόσο μέγεθος, κρίμα ἴσους μεγαλειοί...
δὲν πίστευα τὸν Χάλλαυ νὰ τὸν ἴδω γελοῖο.
Ἔνας κοτῆ μὲ κομήταρος μὲ μὴν οὐράρα τῶση
νὰ μὴ ἴσους μὴ βρωμογῆ νὰ τὴν κατασφάσῃ.

Καὶ πάλι τὴν γλυτώσαμε... θεὸ μου, ποῖα φρίκη!..
καὶ πάλι τὴν γλυτώσαμε... θεὸ τί καταδίκη.

Ἐκεῖ ποῦ περιμέναμε πῶς τοῦτος θὰ χαλάσῃ
γὰρ σίγουρα τὴν πλάσι,

καὶ τῆς γῆνης γνώσεως πῶς θὰ σεσθεῖται τὰ φῶτα,
φαντάσου, Περικλέτο μου, ν' ἀρχίσῃς ὅπως πρῶτα
νὰ λὲς γὰρ τὴν Ἀνδρόβου μὲς ἴσους Ζαχαράτου...
ἀχ! νὰχα τὸν πυρῆνα τοῦ κί' ἐκείνη τὴν οὐρὰ τοῦ.

Ἄ ὁ κόσμος μένει πάλι ἴσους πρῶτη τοῦ τὴν θεοί...
κί' ὁ Χάλλαυ ἴσους χάσας ἐχάθη, φημισμένη,
χωρὶς ἴσους τὸ κράτος τοῦλάχιστον νὰ πῶση
κανέναν νέος ἀνδρας μὲς ἀπὸ τὸν κομήτη.

Π. — Ἰσους ὁμοῦ θεαφιρὸ χυμᾶ
ἐκ μάζας διαπύρου...

Φ. — Ἐγὼ νομίζω πῶς βρωμᾶ
ἢ Σούδα τοῦ Φαλήρου.

Καὶ τώρα πάλι δάναει καὶ περισουλλογή...
ἀχ! Χάλλαυ, πῶς γέλασες μὲ χαλασομὸ τῆ γῆ!
Πάλι σὰν πρὶν πατριωτῶν
ἐρεθισμὸς συνήθης...
ἀχ! μασκαρᾶ τῶν κομητῶν,
πῶς δὲν μὰς ἐλυπήθη;

Καὶ πάλι θρᾶσις καφενέ...
καὶ ποῖς καὶ ποῖς δὲν φρίττει;
ἀχ! Χάλλαυ μὴ θηαινέ,
ἀχ! ἄνδρες κομήτη!

Ἄφθῶς περὶ κομητῶν ἴσους μέλλον θὰ μιλῶμε...
κί' ἔγὼ μ' ἴσους ἴσους Χάλλαυ πολὺ γενναῖος φάνηκα,
καὶ θάλλῃ κἀποτε καιρὸς, ποῦ θὰ τὸς περγελοῦμε,
καὶ ἴσους οὐράς τῶν κομητῶν θὰ δένωμε λουκάνικα.

Κρίμα ποῦ τὴν γλυτώσαμε κί' ἔμεις οἱ δεῖ κηφῆνες...
δὲν μὰς τρομάζου κομητῶν πυρῆνα, κί' ἴσους
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κί' ἄλλο καὶ ἴσους Ἀθήνας
τῆς νέας ἀνερωθῶσεως ἄς κἀνωμεν πυρῆνας,
κί' ἐκ τῶν πυρῆνων ἔπειτα μ' ἔνα πυρῆνο μῆλος
νὰ σχηματίσωμε οὐρὰν χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

Οὐρρα λοιπὸν καὶ τῆς οὐρᾶς οὐρρα καίτῳ πυρῆνος...

Π. — Μὲ δέκα γαϊδουρῶν οὐράς θὰ οἱ ἐξυλοῦ, κτηνος.

Ἄ καὶ κηφῆσεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Κί' ὁ Φασουλῆς προβάλλει θερμῶς εὐχαριστῶν
τὸ Ζαχαροπλαστῆσι τὸ μέγα καὶ γνωστὸν
Λουμπὴ κί' Ἀβραμοπούλου διὰ τὴν προσφοράν
τῶν παγωτῶν κί' ἐφέτος, τὴν τῶν δροσερῶν.

Κί' ὁ μέγας Ζαβορίτης τῆς Ζαχαροπλαστῆσις
δαχθῆτω κί' ἄλλας πάλιν θερμῶς εὐχαριστίας.